

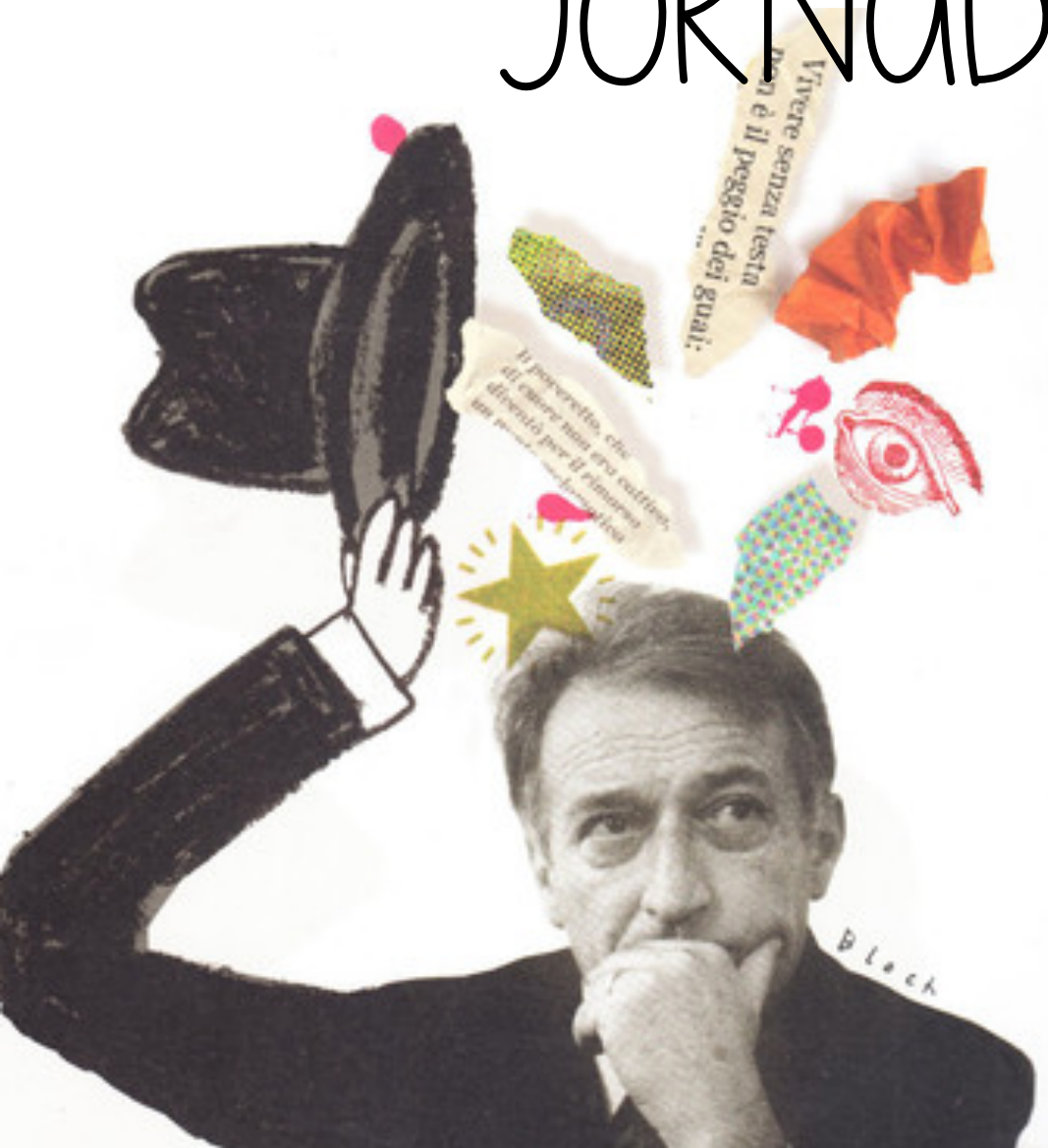
JORNADES LITERÀRIES

Cicle dels Mitjans
Escola Patufet Sant Jordi

Curs 2019-2020

un homenatge al
gran escriptor

Gianni Rodari

*Per una literatura infantil que no caigui
sobre els nens com un pes extern o com una
tasca avorrida, sinó que surti d'ells, visqui
amb ells, per ajudar-los a créixer i a viure
més amunt, hauríem d'aconseguir
relacionar-nos íntimament amb aquests tres
substantius: **imaginació-joc-llibre***

GIANNI RODARI

Ai 2020 celebrem el centenari del naixement de l'autor Gianni Rodari. Les Jornades Literàries d'aquest curs han estat dedicades a l'obra d'aquest autor a qui li agradava jugar amb les paraules, la llengua, la fantasia, amb aquell enginy i ironia fina. Amb la seves obres en Rodari arriba a petits que són ben grans i a grans que esdevenen petits.

El llibre que teniu a les mans és el resultat final de tot un procés de treball en el que els nens i nenes, juntament amb l'equip de mestres del cicle, hem gaudit de mirar contes, d'escolar, d'imaginar, de somiar, de compartir i jugar, sentint l'essència i inspiració d'en Gianni Rodari. Està dividit en en tres apartats, basats en les seves obres: CONFONENT HISTÒRIES, CONTES DE LA FANTASIA i CONTES PER TELÈFON. Cada apartat amb una línia de treball concreta, buscant la inspiració en el seu autor.

Abans d'arribar a elaborar la part escrita hem fet tot un treball que ha estat molt enriquidor per tots i totes, petits i grans. Plegats hem gaudit molt d'aquest temps. Hem jugat amb titelles, sentit contes, imaginat i jugat amb paraules... tot un previ que ens ajudava a crear la base per després, convertir totes les idees en textos, els aquí exposats

Aquest recull està fet amb molta tendresa i il·lusió, on els nens i nenes han posat el millor de si mateixos. A més, serà únic, ja que estarà marcat per la pandèmia d'en Coronavirus, que ha limitat les Jornades a dos dies en comptes de tres. És per això que no tots els nens i nenes del cicle han pogut passar pels tres grups de treball, però, esperem que, amb aquest llibre, tothom pugui endinsar-se en la màgia de de la literatura de l'autor.

Esperem que gaudiu molt d'aquest llibre.

Al final trobareu la relació de tots els grups on surten els escriptors i les escriptores i una petita sorpresa feta amb molt d'amor.

Gràcies a tots i a totes per fer-ho possible. L'Equip del Cicle dels Mitjans.

confonent històries

ELS NENS I NENES DEL CICLE, INSPIRANT-SE EN AQUEST LLIBRE, HAN BARREJANT HISTÒRIES DE CONTES POPULARS PER CREAR-NE DE NOVES.

LLEGIU I GAUDIU DE LES NOVES AVENTURES QUE VIUEN MOLTS DELS PERSONATGES CLASSICS!

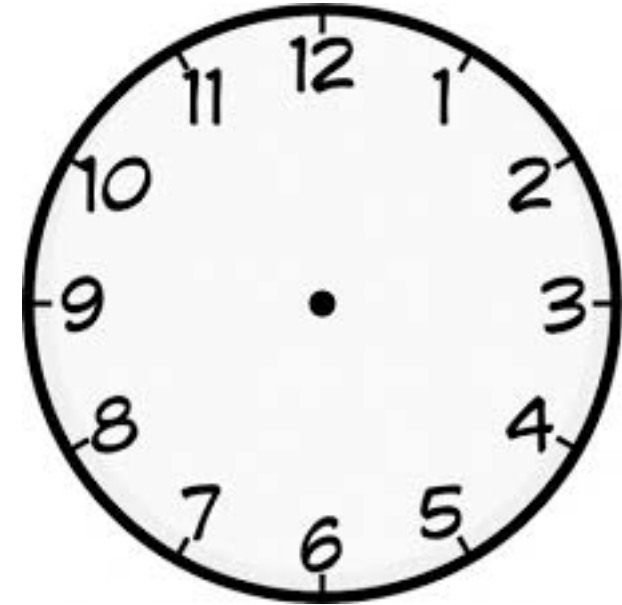
LA FESTA FINS LA UNA DE LA MATINADA

EN PATUFET VIVIA AMB ELS SEUS 3 GERMANS PORQUETS. UN DIA, ELS TRES PORQUETS ES VAN ESCAPAR DE CASA PER ANAR A UNA FESTA. EN PATUFET ESTAVA FENT ELS DEURES I, QUAN ES VA VEURE SOL, VA SORTIR AL CARRER A BUSCAR-LOS.

ES VA TROVAR A UNA AMIGA DELS SEUS GERMANS QUE LI VA PODER EXPLICAR ON EREN ELS TRES PORQUETS. TOTS TRES HAVIEN ANAT A LES FESTES DE L'HOSPITALET, QUE ES FEIEN A LA PLAÇA DE L'AJUTNAMENT! EN PATUFET VA ANAR CAP ALLÀ I VA TROVAR ALS SEUS GERMANS.

EN AQUELL MOMENT VAN DECIDIR GAUDIR TOTS JUNTS, VAN BEURE UNA COCA-COLA I ES VAN QUEDAR FINS LA UNA DE LA MATINADA XERRANT I GAUDINT DE LA MÚSICA.

SABRIES COL·LOCAR LES BUSQUES DEL RELLOTGE PERQUÈ MARQUIN L'HORA DE LA HISTÒRIA?

I EN FORMAT DIGITAL?

la caputxeta

groga

Hi havia una vegada una caputxeta vermella que anava pel carrer i i tothom li deia Caputxeta Groga. Li deien tant i tant que es va canviar el nom per Caputxeta Groga. La Caputxeta va anar per un camí que no sabia on arribava. Volia anar amb la seva germana.

Es va trobar un llop que li va dir: vols ser la millor amiga? I la Caputxeta va dir que sí. - Oh! Ja sé quin és aquest camí! - Fem una carrera. Tu pel camí més curt i jo pel camí més llarg. El va enganyar perquè ella aniria pel curt i ell aniria pel camí llarg. Ai! Que em guanyarà! Quan la Caputxeta va arribar a casa el llop es va menjar totes les galetes.

La germana de la Caputxeta estava amagada sota el llit i va dir:

- Jaja! T'hem enganyat Caputxeta! El llop té la panxa groga de galetes i tu pensaves que estava jo dins! - Va dir la germana.

A la Caputxeta li va fer molta gràcia la broma i tots 3 es van fer amics.

Vet aquí un gos,
vet aquí un gat,
aquest conte s'ha acabat.

EL CAMÍ DE TORNADA

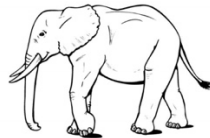
Un dia, la Caputxeta Vermella, va sortir a passejar i es va perdre. Es va trobar una

i li va

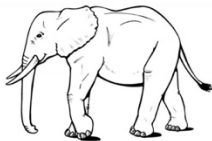
preguntar pel camí de tornada, però no el sabia.

Va seguir caminant i es va trobar a un

i li va preguntar si coneixia el camí de tornada. Però no

el sabia. L'

li va proposar que pugés a la seva trompa i, així, la Caputxeta va poder veure el

camí de tornada. Quan van arribar tots junts van berenar i, mmmm... què bo era tot.

Conte explicat, conte acabat.

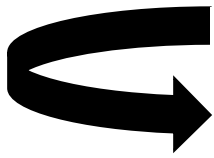
Hi havia una vegada una noia que es deia Ventafocs.
Un dia la seva madrastra li va demanar
que portés una cistella amb pa i llet
a la seva àvia.

La Ventafocs vermella es va perdre
per culpa del príncep que la va
enganyar.

El príncep li volia robar el menjar a la
Ventafocs vermella!! Al final, el príncep
va marxar sense poder treure-li el menjar.
Va aparèixer una fada que, amb màgia, va
fer un carruatge. La Ventafocs, molt feliç,
es va pujar en ell i va arribar
a casa de la seva àvia a temps i amb
tot el sopar.

LA VENTAFOCES VERMELLA

QUIN TÍTOL POSARIES A AQUEST CONTE?

Un dia de primavera la Caputxeta passejava pel bosc. Es va trobar la casa de la Ventafocs i va trucar al timbre.

La ventafocs va obrir la porta i la va convidar a passar. Un cop dins la Ventafocs li va explicar a la Caputxeta que la seva escombra era màgica. Les dues van pujar a l'escombra i van marxar vooolant.

B-1

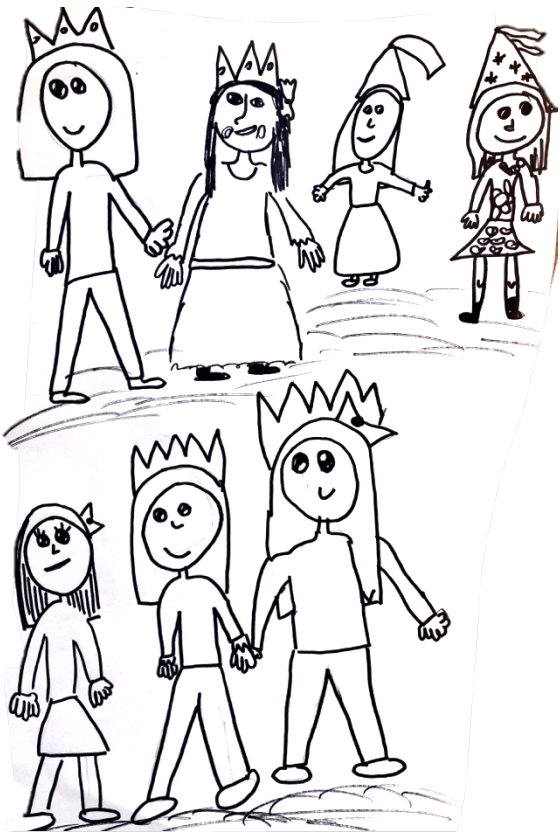
LA PRINCESA PATUFETA

B-2

FA MOLTS ANYS EN UN PALAU HI HAVIA UNA PRINCESA MÉS PETITA QUE UN LLIBRE.

UN DIA UN GAT QUE PARLAVA VA APARÈIXER PEL PALAU. EL GAT ES VOLIA MENJAR A LA PRINCESA PERQUÈ ES PENSAVA QUE ERA UN RATOLÍ. LA PRINCESA ES VA AMAGAR A SOTA DEL SEU LLIT PETIT. ALLÀ, VA TROBAR EL MONSTRE DE SOTA EL LLIT. EL MONSTRE VOLIA AJUDAR A LA PRINCESA I LI VA DONAR UN POT DE PEBRE QUE FERIA ESTERNUDAR AL GAT.

QUAN EL GAT VA ARRIBAR A L'HABITACIÓ I VA FICAR EL NAS A SOTA EL LLIT, LA PRINCESA VA OBRIR EL PEBRE. AL GAT LI VA PICAR TANT EL NAS QUE VA MARXAR "CAMES AJUDEU-ME" I MAI MÉS VA TORNAR DE LA PICOR QUE LI VA ENTRAR.

Hi havia una regada set princeses que tenien molta son i buscaven un lloc on dormir. Van trobar un castell molt alt on vivia un príncep. Les noies li volien dir que si podien dormir al castell. Quan havia arribat la nit va arribar el llop, tot despertant al príncep. El llop intentava escalar als llits, el príncep va arribar a l'habitació. El príncep va obrir la finestra del llop i li va posar pedres i el va llençar al riu. Així les princeses van dormir felices.

Les set princeses

LA PRINCESA DE LA MÚSICA

EN UN CASTELL, A DALT DE LES MUNTANYES, VIVIA UNA PRINCESA QUE VOLIA SER MÚSIC. UN DIA VA ANAR A ESCOLTAR MÚSICA I VA SORTIR AL CARRER. VA ANAR A LA PLAÇA I VA VEURE ELS MÚSICS DE BREMEN I, LA PRINCESA, ELS VA CONVIDAR AL CASTELL A TOCAR. LA REINA ELS VA ESCOLTAR I ES VA ENFADAR... NO VOLIA QUE LA PRINCESA FOS MÚSIC! DAVANT LA SITUACIÓ, LA PETITA ES VA POSAR A PLORAR...

LA REINA, EN VEURE-LA TANT TRISTA, LI VA PROPOSAR UN PACTE: LA PRINCESA PODRIA TOCAR UNA ESTONA CADA DIA! I AIXÍ TOTS VAN SER FELIÇOS.

A-3

I a tu, què t'agradaria ser quan siguis gran?

Les nou cabretes

Hí havia una vegada nou cabretes que eren molt felices. un dia, la seva mare, va anar a tallar-se el cabell. Quan la mare va marxar just arribava el carter amb una carta. La mare, quan va tornar, va llegir la carta; era del pare de les cabretes. A la carta el pare explicava que estava malalt. En aquell moment, la mare i les cabretes van agafar un avió, van comprar unes flors i una mica de menjar. Van arribar on era el pare, li van donar un petó i una abraçada i van quedar-se amb ell per cuidar-lo.

EL PATUFET I EL PÈSOL

Hi havia una vegada un pèsol i en Patufet que la mare li va dir:

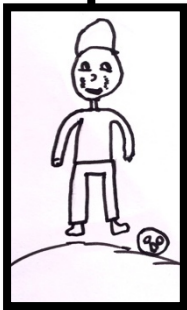
- Ves a comprar un pot de safà amb el pèsol!
- D'acord!

I EL PATUFET ANAVA PEL CARRER CANTANT:

- Patim, patam, patum, homes i dones carrer...

El Patufet va arribar a la botiga va demanar un pot de safà però com no portava diners i només portava un pèsol li van dir que amb això no es podia comprar.

Lavors va marxar cap a casa molt trist. De cop es va posar a ploure i en Patufet es va amagar sota una col amb el pèsol. Un bou es va menjar la col on estava en Patufet.

133

En Patufet estava flotant amb el pèsol a la panxa del bou.

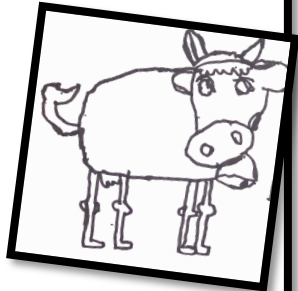
La família del petit el buscava, quan van sentir:

- SÓC AQUÍ, A LA PANXA DEL BOU!
ON NO NEVA NI PLOU!

Els pares li van donar moltes cols al bou I EL BOU ES VA TIRAR UN PET. PERÒ EL PATUFET NO SORTIA PERQUÈ ES VA ENCALLAR PEL PÈSOL.

Al final va sortir el pèsol i en Patufet disparats com una bala.

I vet aquí un gat,
vet aquí un gos,
aquest conte ja s'ha fos.

La Caputxeta i el pèsol

Hi havia una vegada un pèsol que es va anar caminant al bosc. Pel camí, va veure el llop i, el pèsol, amb molta por, va marxar ràpid tot pensant:

- què deu tremar el llop?

El pèsol va anar a amagar-se a la casa de la Caputxeta, que dormia a un llit molt alt. El llop, que va seguir al pèsol, va trobar la casa de la Caputxeta i el que volia era menjar-se'ls. Ells, des de la finestra, van veure venir al llop i van decidir trucar al caçador perquè els ajudés.

El caçador va arribar just a temps, per atrapar al llop i se'l va emportar a la presó.

A1

La princesa vermella

Hi havia una vegada una princesa vermella, que vivia en un castell de xocolata. Un dia va aparèixer un ogre i es va menjar el castell de xocolata. L'ogre se'n va anar a la piscina de gelatina i no podia sortir d'allà.

La princesa va anar a casa de la bruixa Pepita i li va preguntar si es podia quedar a dormir. La bruixa Pepita li va dir que no. Va anar a casa del senyor Pep i li va dir que si i la princesa es va posar contenta.

El senyor Pep era un llibreter molt famós i la princesa vermella va aprendre molt tots els anys que va viure amb ell.

B2

Les tres cabretes

A2

Fa molts anys tres cabretes estaven a casa veient la pel·lícula dels set porquets. Van picar a la porta i les cabretes van preguntar:

- Qui és?

- Sóc un dels set porquets i vull entrar perquè he sentit que esteu veient la nostra pel·lícula.

-No, no...nosaltres estem esperant al llop.

El porquet va marxar i al cap d'una estona van picar a la porta:

- Qui és?

- Sóc el bou del Patufet i vull una mica de col.

- No, no... nosaltres no tenim col, estem esperant al llop.

El bou va marxar i quan la pel·lícula es va acabar van tornar a picar a la porta:

-Qui és?

-Sóc el gos de la rateta que escombrava l'escapeta iestic buscant el llaç de la rateta.

-No, no... aquí no tenim cap llaç, estem esperant al llop.

Al cap d'una estona van picar a la porta:

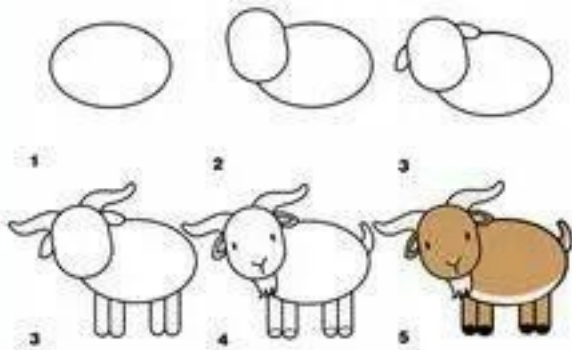
-Qui és?

-Sóc el llop i vinc a jugar!

-Per fi...comença la festa!

Les cabretes van obrir la porta i van jugar tota la tarda amb el llop.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos.

Seguint aquests passos surt una cabra... ho vols intentar?

... I EL SEU NOU AMIC

A UN POBLET VIVIA UN NEN MOLT PETIT QUE ES DEIA PATUFET. LA MARE VA COMENÇAR A FER EL DINAR I LI FALTAVA SAL.

EN PATUFET VA ESCOLTAR A LA MARE I VA ANAR A COMPRAR.

VA COMPRAR LA SAL I ES VA FER AMIC DEL BOTIGUER. VA TORNAR CAP A CASA I LI VA PREGUNTAR A LA SEVA MARE SI PODIA ANAR AL PARC DE BOLES AMB EL BOTIGUER.

UN COP ALLÀ, MENTRE JUGAVA, EN PATUFET ES CA PERDRE A LA PSICINA DE BOLES... ERA MASSA MENUT! EL BOTIGUER, PREOCUPAT, VA TRUCAR A LA MARE I ENTRE TOTS EL VAN TROBAR.

A-2

EN PATUFET...

... EN PERILL

UN DIA QUALSEVOL EN PATUFET VA ANAR A CASA DE LA SEVA TIETA PERQUÈ ERA EL SEU ANIVERSARI. LI VA DEMANAR D'ANAR AL TIBIDABO PER CELEBRAR-HO.

QUAN VAN PUJAR A LA NORIA ES VA DESENGANXAR DEL TERRA I VA COMENÇAR A RODOLAR PELS AIRES.

QUAN LA VAN VEURE ELS TRES SÚPER-PORQUETS LA VAN ATURAR AMB LA SEVA SÚPER-FORÇA I VAN SALVAR A TOTES LES PERSONES DE L'ATRACCIÓ... I, TAMBÉ, A EN PATUFET!

B-1

ELS SET PORQUETS I LES TRES CABRETES

HI HAVIA UNA VEGADA SET PORQUETS I TRES CABRETES. AL PRINCIPI VIVIEN TOTS SEPARATS PERÒ DESPRÉS VAN DECIDIR QUE VOLIEN VIURE JUNTS A UNA CASA DE CIMENT. VAN CONSTRUIR-NE UNA. ERA MOLT GRAN, TENIA DOS PISOS, I RESISTENT.

UN DIA VA ARRIBAR EL LLOP AMB GANES DE DESTRUIR LA CASA PER PODER MENJAR-SE A TOTS. VA INTENTAR-HO I INTENTAR-HO, AIXÍ FINS QUATRE COPS. ESGOTAT VA DECIDIR ANAR A LA BOTIGA DE DISFRESSES, TOT TENINT UN PLA. A LA BOTIGA VA TROBAR UNA DISFRESSA GENIAL, DE MARE PORQUETA! DISFRESSAT VA ANAR A LA CASA DELS PORQUETS I LES CABRETES, VA TRUCAR A LA PORTA. LES CABRETES VAN OBRIR I EL LLOP SE LES VAN MENJAR I VA MARXAR.

ELS PORQUETS, AMAGATS, VAN COMENÇAR A PENSAR COM AJUDAR A LES SEVES COMPANYYES PER PODER TREURE-LES DE LA PANXA DEL LLOP I...

CONTINUARÀ...

El pèsol i la Ventafocs vermella

-a2-

Vet aquí que una vegada la Ventafocs, una princesa, que mentre caminava pel bosc es va trobar un pèsol vermell. Se'l va menjar i es va posar tota vermella. Es va trobar el llop i li va preguntar:

- Llop, saps com em puc curar?

El llop li va respondre:

- Si, has d'agafar un tros de trèvol per fer una pocció màgica.

Després, la Ventafocs, es va trobar a la Caputçeta Groga i li va preguntar:

- Saps com em puc curar?

I la Caputçeta va respondre que amb un pétal verd. Més endavant es va trobar un gat, i desesperada perquè res li funcionava, i li va preguntar:

- Com puc deixar de ser vermella?

I el gat li va respondre:

- Has d'agafar una flor lila i et tornaràs normal.

Quan ho va trobar tot va anar a casa de la bruixa que li va deixar fer la pocció i es va curar. Per més vella que es va fer, la Ventafocs mai més es va menjar cap boleta vermella.

T'AGRADARIA IL·LUSTRAR AQUESTA HISTÒRIA?

Les tres cabretes i la Caputxeta

Una vegada hi havia una Caputxeta que vivia a un poble molt petit. Estava passejant pels carrers del poble quan es va despistar i va anar cap al bosc. De sobte es va trobar amb el llop i va fugir ràpid fins que va veure una caseta.

Va picar a la porta i una veu molt aguda li va preguntar qui era. La Caputxeta va respondre que li obrissin la porta urgentment perquè el llop la perseguia. De sobte, les tres cabretes que vivien a la casa, es van adonar que fora hi havia el llop; li van obrir la porta a la Caputxeta i va entrar.

La Caputxeta va veure que a la casa hi havia un sistema d'alarma i el va activar. El llop va intentar entrar obrint la porta a cops de puny i va poder-ho fer. Va ser llavors quan va sonar l'alarma, les seves orelles no van poder resistir aquell terrible soroll i va marxar.

Per celebrar-ho la Caputxeta i les tres cabretes van fer una festa.
Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

EL PÈSOL I LES TRES CABRETES

Fa molt de temps en un poble molt llunyà hi havia tres cabretes.

Aquelles cabretes estaven construint la casa dels seus somnis.

Entre la sorra hi havia un llibre que explicava una llegenda sobre un pèsol màgic i si el trobaves et podia fer realitat 3 desitjos.

En aquell llibre hi havia un mapa per saber ^{on} estava amagat el pèsol.

Sense pensar van seguir el mapa i van arribar a una cova màgica.

La cova els hi va començar a dir:
"SI EL PÈSOL VOLEU TROBAR 3 PROVES
HAUREU DE PASAR."

Els tres patufets i el pèsol

Una vegada hi havia tres patufets que vivien en un bolet vell. Van plantar un pèsol màgic que es va fer molt gran i va arribar a un núvol.

Van pujar per la pesolera i ens vam trobar un castell molt gran. Van entrar al castell i van trobar a un rei plorant perquè els reis pirates i vikings el volien matar. El volien matar perquè volien el pèsol màgic. Després va venir un amic del rei, era un drac de foc que era indestructible i que protegia el rei.

Van fer tota la guerra mundial i van lluitar molts anys. La guerra va durar uns trenta anys, però el rei, el drac i els patufets van guanyar i van fer una festa.

El pèsol i els porquets

Vet aquí que una vegada hi havia 3 porquets: un petit, un mitjà i un gran. Els porquets estaven al sofà llegint un conte.

De cop i volta van aparèixer dins del conte i els tres porquets estaven molt espantats. Un home del conte els hi va dir que per poder sortir havien de trobar un pèsol d'or. Però per trobar el pèsol d'or havien de passar tres proves. La primera era escalar una muntanya, la segona era saltar la lava i la tercera era fer equilibri en una corda de trenta metres d'alçada.

Finalment els tres porquets van aconseguir agafar el pèsol d'or i es van tele-transportar a la seva vida normal i es van construir una per ells sols. Conte contat ja s'ha acabat.

b-2

Les cabretes i el pèsol

a2

Hi havia una vegada unes cabretes que ramminaven pel bosc i es van trobar un pèsol. Volien saber qui l'havia deixat allà i es van trobar unes petjades de la bruixa. La van seguir i es van trobar una cova on hi havia 2 forats. Van passar per un forat i es van trobar la bruixa i li van preguntar que li havia fet al pèsol. La bruixa li havia tret un encanteri veïnós i les cabretes es van enfadar i van cremar la bruixa. Conte contat, conte acabat.

Contes de la fantasia

ELS CONTES DE LA FANTASIA ÉS UN RECULL DE CONTES DIVERS: N'HI HA DE MOLT CURTS, D'ALTRES UNA MICA MÉS LLARGS I D'ALTRES MOLT MÉS LLARGS. EN TOTS ELLS HI HA UNA FANTASIA DESBORDANT. I, EN TOTS ELLS, ES TRACTA EL LECTOR DE MANERA INTEL·LIGENT. GIANNI RODARI ÉS UN MESTRE EN GENERAR SITUACIONS D'HUMOR QUE FORCEN A REFLEXIONAR.

EL QUE HAN FET ELS NENS I NENES DEL CICLE ÉS, A PARTIR D'ALGUNES DE LES HISTÒRIES DE FANTASIA D'EN RODARI, CREAR NOUS I DIFERENTS FINALS PER AQUESTES.

TENIU GANES DE DESCOBRIR-LES?

CONTE: LA PLANTA DE LES SABATILLES

En Pietro, el pagès, un matí va anar a l'hort amb la intenció de collir pomes. El pomer era enmig d'un prat i, mentre s'hi acostava, en Pietro va veure entre les fulles taques de diversos colors: blau, groc, rosa, violeta.

"Renoï", va pensar, "no havia vista mai pomes blaves; com és això?". Un cop va haver arribat a la planta, el misteri es va aclarir de seguida; entre les branques i les fulles penjaven ordenadament, balancejant-se en la frescor del vent, centenars de sabatilles.

"A qui li ha passat pel cap de posar tantes sabatilles al meu arbre?", es va preguntar en Pietro. Es va enfilar a l'arbre per examinar-lo bé, i es va adonar que les sabatilles estaven unides a l'arbre per mitjà d'una tija primeta, és a dir, que hi havien crescut en comptes de les pomes.

En Pietro no es creia el que veien els seus ulls. Es va pessigar fort una cama per veure si estava ben despert. No hi havia dubte, no somiava.

Va contemplar llarga estona aquelles boniques i estranyes sabatilles. N'hi havia de totes classes: amb borla, amb sivella, amb sola gruixuda, folrades, etc.

Què fer?

Com acaba el conte?

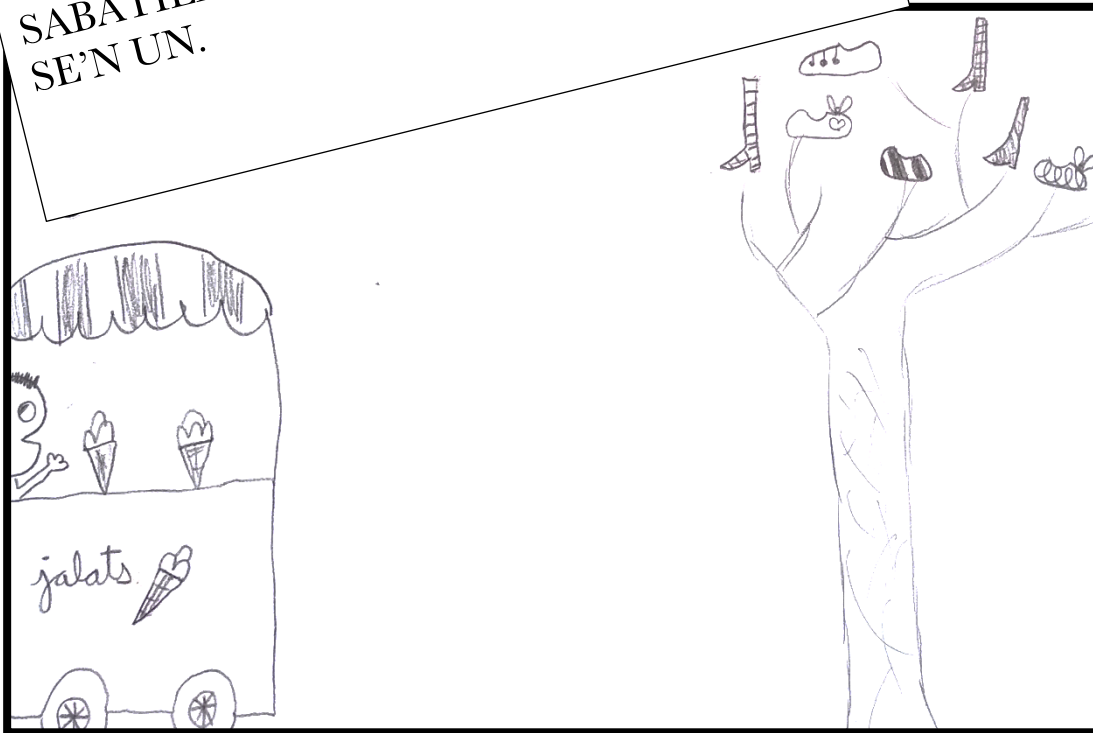
Amics meus, ara us toca a vosaltres. Jo no us dic com acaba el conte: sou vosaltres que m'ho heu de dir a mi. Penseu-hi i, després, expliqueu-me com us imagineu la resta de la història.

Lavors, en Pietro, va agafar les sabatilles i se les va endur a casa. Un vespre, quan volia fer-les servir, les sabatilles havien desaparegut! I van anar a mirar i ja no hi havien més sabatilles.

C-3

LES SABATILLES ESTAVEN A L'ARBRE I EL PIETRO NO SABIA QUÈ FER. VA ANAR AL LAVABO I, EN AQUELL MOMENT, VA ARRIBAR UN CAMIÓ DE GELATS I LES SABATILLES VAN MARXAR A MENJAR-SE'N UN.

C-3

Un dia van arribar unes fades de les sabatilles i les sabatilles van desaparèixer.

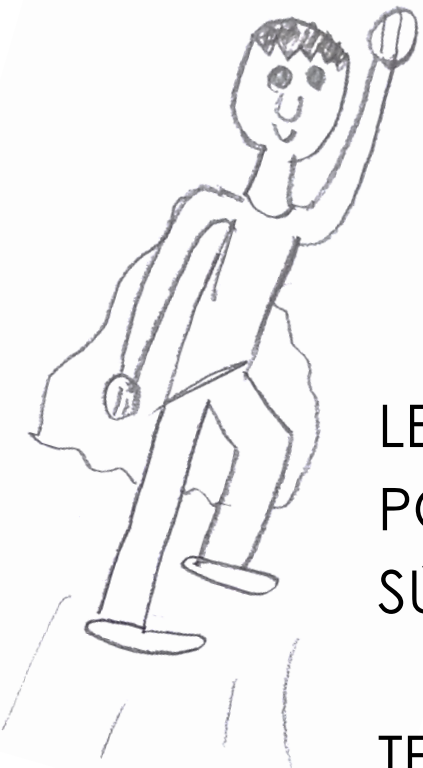
- Moltes gràcies – va dir en Pietro.

Dies després es van fer amics i les fades van donar-li poders a en Pietro. Ell va decidir adoptar un gos i un porquet i junts van salvar el món!

Quan van acabar van organitzar una festa, van menjar pastís de maduixa i van ser feliços per sempre.

C-3

conte contat conte acabat

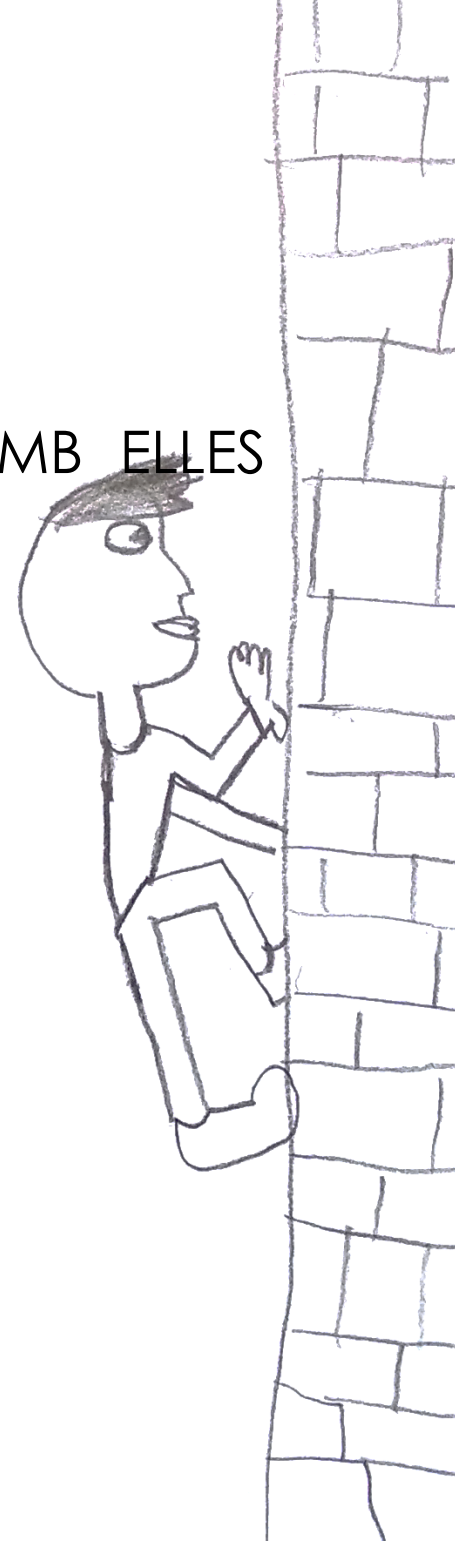

LES VA AGAFAR TOTES I... EREN MÀGIQUES. AMB ELLES
PODRIEN VOLAR, CÓRRER SÚPER RÀPID I SALTAR
SÚPER ALT.

TENIEN UNES PUNXES PER ESCALAR.

AMB AQUESTES SABTILLES EN PIETRO
VA DECIDIR QUE SALVARIA AL MÓN!!!

C-3

CONTE: LA PLANTA PAOLINO

En Pietro, el pagès, es queda d'una peça quan li neix un nen amb els cabells verds. Ell havia vist gent amb els cabells negres, rossos i rogencs, i fins i tot havia sentit parlar d'una fada amb els cabells blau turquesa, però de cabells verds no n'havia vist mai. Les dones que venien a veure el nen deien: - Sembla que tingui un enciam al cap.

I així el van batejar: Paolino li va posar el pare, i Paolino Enciam, li van posar les dones.

Van fer venir metges perquè veiessin aquells cabells, i els metges van dir que no era res: van escriure una recepta i se'n van anar, i els cabells van continuar com abans.

Quan el nen va tenir dos anys, un dia va anar als prats amb el seu avi a pasturar una cabreta. I vet aquí que, en un moment donat, la cabreta se'ls va acostar i, davant dels ulls de l'avi, en un tres i no res, es va menjar tots els cabells d'en Paolino i li va deixar al cap pelat com un cap acabat de segar. Així, doncs, es pot deduir que els cabells verds d'en Paolini no eren cabells verds, sinó herba, una herbeta fresca i flonja que creixia d'allò més de pressa.

A la primavera, entre el verd, al bell mig del cap, li va aparèixer una bonica margarida groga. Tothom venia de lluny per veure el nen a qui creixien margarides al cap. En Paolini es va fer un xicotot i una vegada va cometre una mala acció i, aleshores, en comptes d'herba li va créixer al cap una mala herba espinosa i abundant. A en Paolino li feia vergonya d'anar pel món amb aquelles herbotes que li queien per damunt dels ulls; per això a partir d'aleshores va procurar no cometre mai males accions.

Amb el pas dels anys li va començar a créixer, enmig de l'herba, una planteta. Es va veure que era una alzina, i que s'anava fent gran i forta a mesura que en Paolino es feia gran. A cinquanta anys era un senyor arbre. En Paolino no necessitava arbres per posar-se a l'ombra, a l'estiu: en tenia prou amb aquell que li creixia al cap, i que feia ombra fresca i airejada. Quan en Paolino va tenir vuitanta anys, l'alzina s'havia fet tan gran que els ocells hi anaven a niar i els nens s'hi enfilaven a jugar entre les branques. Els captaires que entraven a l'era per demanar un ou o una mica d'aigua descansaven una mica a l'ombra d'en Paolino i no paraven d'atabalar la seva bondat. Quan va morir, en Paolino va ser enterrat dret, de manera que la planta pogués continuar vivint i creixent a l'aire lliure. Ara és una vellíssima i tofuda alzina i l'anomenen planta la “planta Paolino”. Tot al seu voltant, hi han posat un banquet pintat de verd i les dones hi seuen per fer mitja i els pagesos a menjar-se el dinar i a fumar una pipa. Els vells s'hi queden asseguts fins que es fa fosc i es veuen els fornets vermells de les seves pipes. Abans d'anar-se'n a dormir, saluden al seu amic Paolino:

- Bona nit Paolino, ets un xicot fantàstic.

T'AGRADIA CREAR UN NOU FINAL?

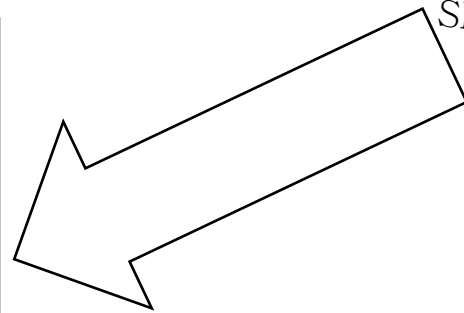
QUAN EL NEN VA TENIR DOS ANYS LI VA CANVIAR EL COLOR DE VERD A BLANC I LI VA ANAR CANVIANT, PASSANT PER TOTS ELS COLORS DE L'ARC DE SANT MARTÍ. A L'ARRIBAR ALS 12 ANYS LI VA CANVIAR A NEGRE I, NO VA SER FINS ALS VINT-I-TRES, QUE ES VAN POSAR DE COLOR LILA PER QUEDAR-SE AIXÍ PER SEMPRE.

Quan el nen va tenir dos anys li va canviar el color del cabell a castany. Va ser llavors quan la gent li va començar a dir Paolino.

Un dia es va trobar un gos i el va amagar sota el seu llit perquè els seus pares no volien tenir animals a casa, però és que ell tenia tantes ganes...

C-1

DIBUIXES I PINTES LES SERPS TAL I COM LES DESCRIU EL TEXT?

Quan el nen va tenir dos anys li va canviar el cabell a color vermell. Quan va fer 5 anys el tenia oroc, amb 9 anys es va acabar la discussió del cabell i li va quedar de color blau clar.

C-1

QUAN EL NEN VA TENIA DOS ANYS ELS SEUS CABELLS EREN SERPS. LES SERPS VAN CANVIAR DE COLOR, DE VERDES A NEGRES I AMB ULLS VERMELLS.

UN DIA, A UNA REVISIÓ MÈDICA, UN DOCTOR VA DIR:
- SI ET DUTXES, LES SERPS MARXARAN.

AQUELL DIA EN PAOLINO ENCIAM ES VA DUTXAR I LES SERPS NO VAN MORIR.

PASSAT EL TEMPS EN PAOLINO ENCIAM VA SER FAMÓS PER LES SEVES SERPS.

C-1

Conte extret del llibre
“ Contes llargs com un somriure”
Autor: Gianni Rodari

UN GAT QUE ERA MOLT DEIXAT ES VA TROBAR UNA VEGADA, PER CASUALITAT, EN UNA TERTÚLIA DE GATS DE SALÓ QUE ES REUNIEN EN UN TERRAT DE LA CAPITAL, DAVANT PER DAVANT DEL COLOSSEU. HI HAVIA EL DUC TRIGAT, LA MARQUESA SIAMESA, EL PRÍNCIP D’ANGORA, EL BARÓ DEL MIXO I MOLTS ALTRES NOBLES GATS, LUXOSAMENT VESTITS I PLENS DE GUARNIMENTS I DE CONDECORACIONS, PERFUMATS I PENTINATS QUE HAURIEN FET ENVEJA ALS ARTISTES DEL CINEMA.

AQUELLS GRANS PERSONATGES, EN VEURE EL DEIXAT, VAN ARRUFAR EL NAS:

- OH, QUINA PUDOR! – VA EXCLAMAR LA MARQUESA -. PERDONEU, PERÒ NO PODRÍEU FER-VOS UNA FREGA DE COLÒNIA?
- I, SI US PLAU – LI VA DEMANAR EL COMTE DE GATTIS·I·NO·EM·TOQUIS TOT AJUSTANT-SE EL MONOCLE, NO PODRÍEU ENGOMAR-VOS ELS BIGOTIS? US SEMBLA QUE ÉS MANERA DE PRESENTAR-VOS DAVANT DE GENT DE CASA ALTA? MIREU QUINES UNGLES! PER QUÈ NO US HEU FET LA MANICURA?

EL DEIXAT ES VA ENROJOLAR DE VERGONYA, PERÒ SORTOSAMENT ELS ALTRES NO SE’N PODIEN ADONAR, PERQUÈ TENIA EL PÈL NEGRE. JUST EN AQUELL MOMENT, PERÒ, UN RATOLÍ VA TREURE EL NAS AL TERRAT, AMB EL SEU EIXERIT MORRET GRIS.

EN VEURE EL TERRIBLE ENEMIC, EL DUC TRIGAT, EL COPTE DE GATTIS·I·NO·EM·TOQUIS, LA BARONESSA PELAGATS I TOTS ELS ALTRES NOBLES PERSONATGES VAN FUGIR TOT MIOLANT:

- QUE SE SALVI QUI PUGUI! AUXILI, CRIDEU ALS BOMBERS, LA POLICIA! ESTEM PERDUTS ÉS LA REVOLUCIÓ!

EL DEIXAT, EN CANVI, D’UN SALT VA CAURE A SOBRE EL RATOLÍ O SE’L VA EMPASSAR D’UN MOS.

DESPRÉS, TOT LLEPANT-SE ELS BIGOTIS, VA ESTIRAR-SE AL SOL SOBRE EL TERRAT, ON HAVIA QUEDAT SOL, I VA RIURE:

- COM HI HA MÓN, AQUESTS RICATXOTS! ESTAN TAN ACOSTUMATS A TROBAR LA TECA A PUNT, QUE JA NO SABEN CAÇAR UN RATOLÍ; AL CONTRARI, NOMÉS DE VEURE’N UN, FUGUEN ESGARRIFATS. MILLOR QUE MILLOR, :ARA L’AMO DEL TERRAT SÓC JO.

1

Els gats volen menjar-se el ratolí. Es barregen. Al gat Deixat li era igual. Els gats corren darrera del ratolí. El ratolí es fica per la canonada i es queda atrapat. El gat Deixat, que està mirant el cel, cau del terrat. Es troba amb el ratolí i es fan amics.

A-3

2

Els gatz volen menjar-se el ratolí. Es barregen. Al gat Deixat li donarea igual. Els gats corren darrera del ratolí. El ratolí es fica en una canonada i un dels 7 gats s'intenta ficar per la canonada i es queda atrapat. El gat Deixat que està mirant el cel cau del terrat. Es troba amb el ratolí. Es fan amics.

A-3

3

Quan el ratolí va mirar avall, va veure els gats i es va espantar. Va caure. Quan va caure va veure que els gats no s'havien enterat. Dintre d'una estona un gat el va veure. Va veure dos demés. Se'l van intentar menjar. El gat Deixat es va apropar i els altres es van espantar. El gat Deixat el va portar a la muntanya i se'n va anar.

A3

4

TOTS ELS GATS, MENYS EL GAT DEIXAT, VAN ANAR DARRERA DEL RATOLÍ. EN DEIXAT VA ANAR A RESCATAR-LI. EN DEIXAT VA CÓRRER AMB EL RATOLÍ I TOTS ELS GATS VAN CÓRRER DARRERA D'EN DEIXAT.

EN DEIXAT VA TANCAR LES PORTES I VA CÓRRER A CASA. ES VAN TAPAR AMB LA MANTA I VAN FER UNA FESTA DE PJAMA.
ELS GATS VAN ANAR CADASCÚ A CASA SEVA.

a-3

5

El ratolí com va veure que es burlaven del gat Deixat, va decidir ajudar-li. Però els gats van veure al ratolí i van començar a perseguir-lo. El ratolí es va enganxar la pota. Un gat estava a punt de menjar-se el ratolí. El gat Deixat el va ajudar i es van escapar.

El gat que estava a punt de menjar-se el ratolí va cridar als altres gats.

El ratolí es va girar i es va fer caca a sobre dels gats. I mai més es van tornar a burlar-se de ningú.

A-3

CONTE: VULL SER PINTOR

Una vegada hi havia un nen que es deia Giorgio i volia ser pintor. Tothom ho sabia, perquè, si l'anàveu a veure, immediatament us deia:

- estigues quiet, que et faig el retrat.

Aleshores dibuixava un gargot a terra amb un trosset de carbó i després, amb el posat més satisfet del món, us demanava:

- Oi que se t'assembla?

Naturalment, no s'hi assemblava gens, però cal tenir present que en Giorgio només tenia 4 anys. Quan en va tenir cinc, va començar a dibuixar amb el llapis i quan en va tenir 6 va començar a dibuixar amb els pastels vermells.

Però cal dir la veritat: en Giorgio no tenia gaire paciència. Si un dibuix no li sortia bé a la primera, ho deixava tot i se'n anava a jugar. En resum, volia ser pintor, però no li agradava cansar-se.

Un dia, mentre es trobava en un prat dibuixant unes margarides acabades d'obrir, se li va atansar un estrany personatge:

- bon dia - va dir el personatge- . Trobo que dibuixeu molt bé.
- Jo, sí, que ho faig bé - va respondre en Giorgio - , però aquests poca-soltes de pastels no volen fer el que jo penso. No són obedients. Fan taques i gargots i al final no s'hi entén res. En comptes de margarides, apareixen en el paper coses estranyes, com ara molins de vent i bicicletes. El personatge va somriure i va dir:
- Jo et donaré un pinzell obedient, un pinzell miraculós que pintarà tot sol. Però amb una condició: que tu estudiïs cada dia pintura durant una hora. Després de l'estudi, el pinzell es mourà tot sol i pintarà tot allò que vulquis.

I, efectivament, el personatge va donar un pinzell a en Giorgio i se'n va anar. Un cop a casa, en Giorgio va cuidar a provar el pinzell i es va quedar d'una peça quan va comprovar que el misteriós personatge li havia dit la veritat.

Era suficient que ell es posés davant del paper en blanc o de la tela i que digués: "vull pintar un paisatge amb un núvol rosa i set pins verds", i de seguida el pinzell es movia amunt i avall per la tela i en el temps de comptar fins a deu el quadre era acabat.

En Giorgio, però, no oblidava el pacte amb el personatge i cada dia estudiava pintura durant una hora. Així, gràcies al pinzell miraculós, va convertir-se en un pintor famós i tothom volia fer-se fer un retrat per ell. Els seus quadres omplien els museus i eren molt admirats pels visitants.

Un dia, en Giorgio, es va cansar d'estudiar pintura i va pensar: "ara que sóc famós, i el pinzell em serveix la mar de bé. Per què de continuar un estudi tan cansat i antipàtic?". I ben aviat va deixar d'estudiar.

La mateixa nit va voler fer un quadre amb el mar tempestuós. Es va posar al davant de la tela blanca i va agafar el pinzell però tot es va acabar allà. El pinzell no es movia. Enrabiad, en Giorgio el va llançar lluny i qui sap on va anar, perquè no el va trobar més.

El pobre pintor va buscar el pinzell per tot arreu. Va visitar totes les botigues de la ciutat, va comprar un centenar de pinzells i els va provar l'un darrere l'altre, però no hi havia manera de trobar-ne un que es bellugués tot sol. I, entretant, ningú no volia ja els seus quadres. En Giorgio va acabar trobant-se en la misèria.

Malgrat els seus defectes, a en Giorgio li agradava encara la pintura i un bon matí va tornar a pintar amb passió. Hi havia de posar el coll, perquè ja no tenia el pinzell miraculós. Per fer un sol quadre va emprar uns quants mesos i la gent se'n reia. Va passar gana i tot, però a la fi va deixar enllestit un bell quadre fet completament amb les seves mans, cent vegades més bonic que els que havia pintat amb el pinzell màgic. Aleshores en Giorgio va comprendre que tampoc els altres quadres no s'havien fet sols, sinó que el pinzell els havia pintat perquè ell havia estudiat i s'havia esforçat dia rere dia. Va comprendre que, sense cap esforç no se superen les dificultats i no es conquesta la bellesa. La mateixa nit va trobar altre cop el pinzell màgic, però ara ja no li servia: en Giorgio havia esdevingut un veritable pintor.

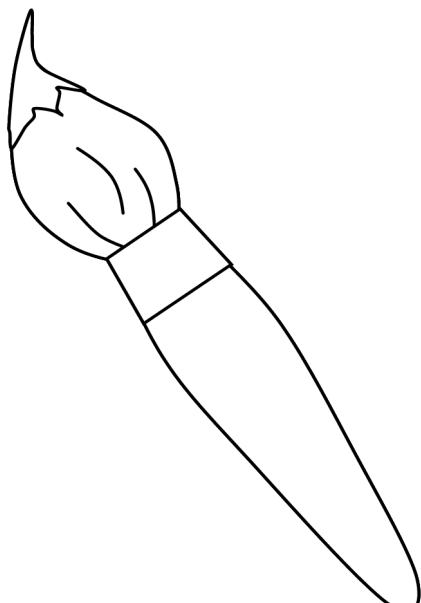
Va penjar el pinzell a la paret i el conservar com un gran record.

Jo vaig estar una vegada al seu estudi i el veure: era un pinzellet dels més barats, dels que venen a tots les botigues.

AIXÍ QUE VA APARÈIXER EN GIORGIO, VA INTENTAR DIBUIXAR, PERÒ NO LI SORTIA. PERÒ ELL ESTABA CABUT QUE NO VOLIA ESTUDIAR. VA INTENTAR DIBUIXAR UNA MARGARIDA... UNA COSA FÁCIL PER PROBAR, PERÒ TAMPOC LI VA SORTIR. EN AQUELL MOMENT VA APARÈIXER EL SENYOR MISTERIOS I LI VA TREURE EL PINZELL MÀGIC... COM A CÀSTIG PER NO HAVE ESTUDIAT.PERQUÈ LI POGUÉS TORNAR LI VA DIR QUE HAURIA DE FER-HO I ESFORÇAR-SE.

EN GIORGIO, SE'N VA ANAR A CASA PLODANT PERQUÈ LI HAVIEN TRET EL LLAPIS MÀGIC I VA DECDIR... NO PINTAR MAI MÉS!

B-1

SI ET PASSÉS A TU, QUÈ FARIÉS?

En Giorgio va decidir que tornaria a fer el que li va dir el personatge, és a dir, va tornar a estudiar. Quan va estudiar, el pinzell va tornar a funcionar i va dibuixar un retrat.

Així és com va tornar a ser famós i tots van fer-se retrats amb ell.

I conte contat aquest conte s'ha acabat.

B-1

El Giorgio ho va intentar una altra vegada. No li va sortir. Després va aparèixer el personatge i li va dir que havia de treballar pintant una hora. Però el Giorgio no va voler treballar més. Es va fer policia.

EL PERSONATGE, EN GIORGIO, ERA UN PINTOR QUE NO HAVIA ESTUDIAT GENS I, TOT I AIXÍ, FEIA MOLT TEMPS QUE ERA UN NOI FAMÓS.

UN DIA VA PERDRE LA SEVA FAMA I UN AMIC SEU, QUE ERA MAG, LI VA FER UN PINZELL, QUE LI VA REGALAR I AIXÍ EN GIORGIO ES VA PODER JUBILAR.

B-1

EL CEL

El cel m'agrada molt, amb la lluna, els estels i tot i tot. Però m'agradaria més si el pogués canviar de tant en tant a la meua manera.

Un vespre, per exemple, m'agradaria que hi hagués tres llunes: una lluna rodona, una lluna quadrada i una lluna triangular. La lluna rodona gira ràpidament al voltant del cel com una pilota, o com l'ull lluminós d'un far.

Un altre vespre m'agradaria disposar els estels segons els dibuixos que prepararia jo mateix. Amb una pila d'estels dibuixaria el meu nom, després el nom del meu fill i després el nom de la meua mare. Posaria un estel quiet al bell mig del cel i faria que tots els altres gressin al seu voltant. Tothom miraria enlaire i seria un espectacle molt més bonic que els focs artificials.

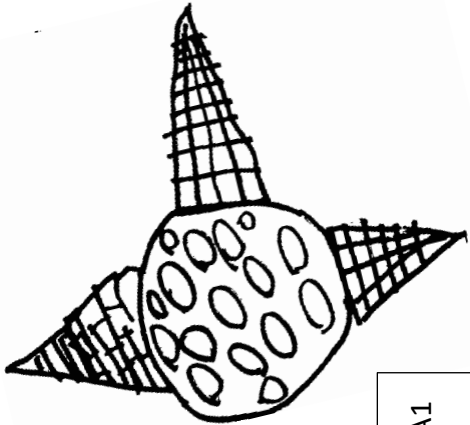
Després, faria fer una cursa als estels d'un cap a l'altre del cel, per veure quin és el més ràpid. En una paraula, no els deixaria mai quietos i els faria moure sempre d'ací d'allà.

M'agradaria també veure un seguici d'estels: cent mil estels en fila i, al davant de tots, la lluna, com una bandera blanca...

FINAL 1

A1

M'agradaria que el cel fos verd i les estrelles vermelles com el soc.
M'agradaria que a la lluna hi haguessin tres piràmides i també eclipsis.

A1

FINAL 2

M'agradaria...
que hi hagues una guerra de cavallers a l'espai.
Hi hauria avions que anirien per sota terra.
Caurien pedres, una per davant i al darrera li esperaria una planta carnívora que devoraria els avions.

FINAL 3

M'AGRADARIA QUE HI
HAGUÉS UNA GUERRA DE
CAVALLERS A L'ESPAI. HI
HAURIA AVIONS QUE ANIRIEN
PER SOTA TERRA. CAURIEN
PEDRES, UNA PER DAVANT I AL
DARRERA. I APAREIXERIA UNA
PLANTA CARNÍVORA QUE ES
MENJARIA ALS AVIONS.

A1

FINAL 4

A1

Que els coets i els avions fessin una carrera pel cel. Fent ziga-zaga entren el mig dels planetes com si fos un circuit. I quan arriben a la meta... trobem l'arc de Sant Martí i passem

Que cada dia el cel fos
d'un color. El dilluns de color lila, el
dimarts de color blau, el dimecres de color verd, el
dijous de color rosa i el divendres
fos groc. El dissabte i el diumenge,
de tots els colors de l'Arc de
Sant Martí.

Com il·lustraries aquest final?

Conte: Un regal per les vacances

En Mario va rebre com a premi de fi de curs una ploma per fer els deures de les vacances.

- Jo volia una bicicleta – es queixava en Mario al seu pare.
- Espera abans de somicar – li responia el pare. Encara no has vist de quina mena de ploma es tracta.

Unes setmanes després, en Mario es va decidir, de mala gana, a començar els deures de les vacances. “Quina pega”, pensava, mentre resolía un problema, “durant tot l’any el mestre m’ha donat per deures temes, problemes, operacions i dibuixos. Per les vacances hauria ben pogut donar-me una altra classe de deures. Per exemple: deure del dilluns, enfilar-se a un cirerer i fer-se una atipada de cireres; deure del dimarts, jugar un partit de futbol fins a caure a terra rebentat, deure del dimecres, fer una bella passejada pel bosc i dormir dintre de la tenda de campanya. Doncs no: aquí em teniu fent divisions i restes”.

Just en aquell moment, la ploma va fer un sotrac i va començar a córrer ràpidament pels quadrets del primer full de la llibreta.

- Però què passa? – va exclamar en Mario.
Era una cosa meravellosa: la ploma corria i corria tota sola i, en un instant, el problema va estar resolt i les respostes van ser escrites amb bona cal·ligrafia. En acabat, la ploma es va aturar i es va estirar a sobre de l’escriptori, com si estigués cansada i tingués ganes de dormir.
- Aquesta sí que és bona!- va dir en Mario -. I ploma que fa els deures tota sola!

L’endemà, en Mario, havia d’escriure un tema. Es va asseure a l’escriptori, va agafar la ploma, es va gratar el cap per buscar alguna idea, i altra vegada la ploma va sortir a quarta velocitat i en un moment va arribar al final del full. En Mario no havia de fer res més que girar el full, i la ploma reprenia la seva cursa. Caminava tota sola, sense que en Mario hagués d’agafar-la amb els dits, i escrivia més de pressa que una màquina d’escriure. Des d’aquell dia, en Mario, quan havia de fer un treball, obria la llibreta, deixava la ploma damunt del paper i esperava: la ploma ho feia tot ella sola, més bé que el primer de la classe. En Mario es divertia mirant-la, i després sentia els seus amics que el cridaven de sota la finestra.

- Vinc de seguida – els responia. I, girant-se afectuosament a la ploma, li murmurava:- Acaba tu el treball, mentre jo vaig a banyar-me al riu.

La ploma no s’ho feia dir dues vegades. Quan arribava al capdavant del full, i el treball era acabat, saltava tota sola dintre l’estoig i es posava a dormir. Una gran sort, la d’en Mario, s’ha de reconèixer.

A la fi de les vacances, la llibreta dels deures era plena, neta i ordenada com mai cap llibreta d’en Mario no havia estat. En Mario va enllustrar bé la seva ploma, que prou s’ho havia guanyat, i li va donar les gràcies pel bon servei.

Conte extret del llibre “ Contes llargs com un somriure”. Autor: Gianni Rodari

QUINS DEURES POSARIES A EN MARIO, PER ACABAR LA SETMANA?

Dijous anar a la platja a banyar-me i a divertir-me. Divendres anar al cinema amb crispetes i gominoles; dissabte anar al teatre i diumenge fer un viatge a París.

La ploma d'en Mario és una ploma màgica i tot el que escriu es fa realitat. Un dia, de sobte, la mare entra a l'habitació i li diu:

- Mario, agafa la tovallola i el banyador que anem a la platja.

C-2

La ploma era màgica i, quan en Mario va escriure els deures, va sonar el telèfon i el va agafar.

Era el mestre que li deia que li canviava els deures: aquell dia era dijous i havia de llegir 10 revistes.

Al dia següent el ha havia de fer era escalar una muntanya, i dissabte, havia d'anar al parc. L'últim dia, és a dir, diumenge, havia d'anar a la platja.

En Mario, en sentir els nous deures, va dir:

- Són les millors vacances del món!-

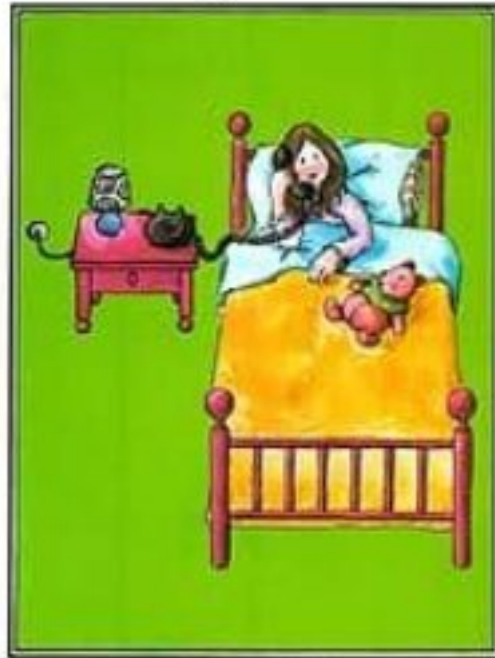
C-2

*DIJOUS COMPRAR JOGUINES, DIVENDRES
MENJAR PASTÍS. DISSABTE HAVIA DE FER
UNA CARRERA DE BICICLETA I
DIUMENGE FER UNA MICA MÉS
D'ESPORT.*

*LA PLOMA, PER LA NIT, VA FER TOTS ELS
DEURES D'EN MARIO. QUAN ES VA
LLEVAR, EN MARIO VA ENSENYAR-LI LA
LLIBRETA ALS PARES I EN VEURE TOT FET
LI VAN DIR QUE JA PODIA FER EL QUE ELL
VOLGUÉS.*

Gianni Rodari
Contes per telèfon

Joventut

Contes per telèfon

INSPIRATS EN ALGUNS DE LES HISTÒRIES QUE EN GIANNI RODARI VA ESCRIURE EN AQUEST LLIBRE, ELS NENS I NENES DEL CICLE DELS MITJANS N'HAN CREAT DE NOVES, TOT MANTENINT EL TÍTOL DE L'AUTOR.

PENSANT, CREANT I IMAGINANT COM FEIA EN RODARI HAN ESCRIT AQUESTES HSITÒRIES BREUS, TAN BREUS QUE ES PODRIEN EXPLICAR A UNA TRUCADA TELEFÒNICA.

LA VORERA MÒBIL

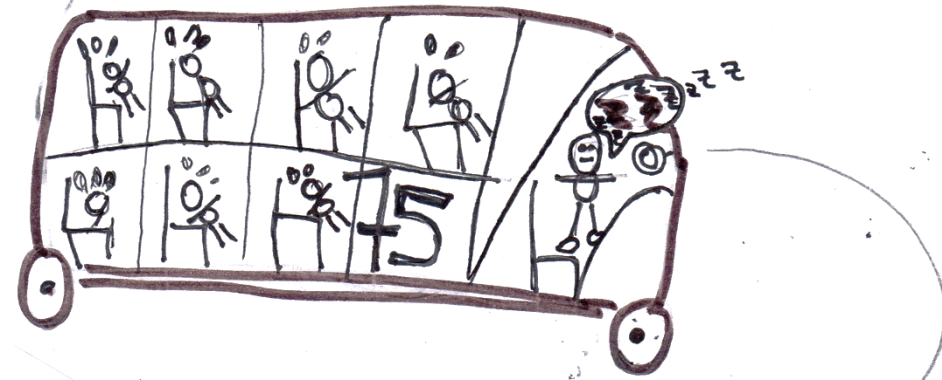
COM T'IMAGINES AL CIENTÍFIC ERIC JONARI? ET PROPOSEM FER UN RETRAT PLE DE DETALLS: CELLES, PESTANYES, PIGUES, FORMA DE NAS I LLAVI....

HI HAVIA UNA VEGADA UNA VORERA MÒBIL FETA AMB LA TECNOLOGIA DEL FUTUR MÉS AVANÇADA. EL CIENTÍFIC INVENTOR D'AQUESTA VORERA ERA ERIC JONARI, CONEGUT COM EL CAMPIÓ DE FUTBOL DEL LIVERPOOL I TAMBÉ CAMPIÓ DE TOTA EUROPA. A MÉS A MÉS VA GUANYAR UN PREMI AL MILLOR CIENTÍFIC DEL PLANETA.

L'ERIC JONARI ES VA FER MILIONARI I MUNDIALMENT FAMÓS. LA VORERA TAMBÉ ES VA FER FAMOSA I UN DIA ES VA MOURE DEL LLOC ON L'HAVIEN CONSTRUÏT I ES VA DEDICAR A AJUDAR LA GENT GRAN.

L'AUTOBÚS NÚMERO 75

C-1

Hi havia una vegada un autobús que no arribava mai. Quan va passar un any, l'autobús va arribar i, quan estava pujant el primer passatger, el conductor es va dormir. L'autobús, misteriosament, va arrencar sol, mentre el conductor roncava. Va aturar-se a les parets i la gent es va pujar sorpresa. De cop l'autobús va ser un avió i, tot volant, les persones que hi eren dins, van aterrar a un lloc ben estrany... tots els éssers que veien eren mig animals-mig persones.

Sorpresos, els passatgers, van pujar d'alt de l'avió de nou i, aquest cop, van arribar a un món ple de dolços: les parets eren de xocolata, les teulades de núvols... La gent de l'autocar, amb molta gana, van baixar per menjar una mica i després van tornar a pujar.

En aquell moment el conductor va despertar i al seu voltant va beure un munt de gominoles i va preguntar...

QUÈ HA PASSAT?

CAMÍ DE XOCOLATA

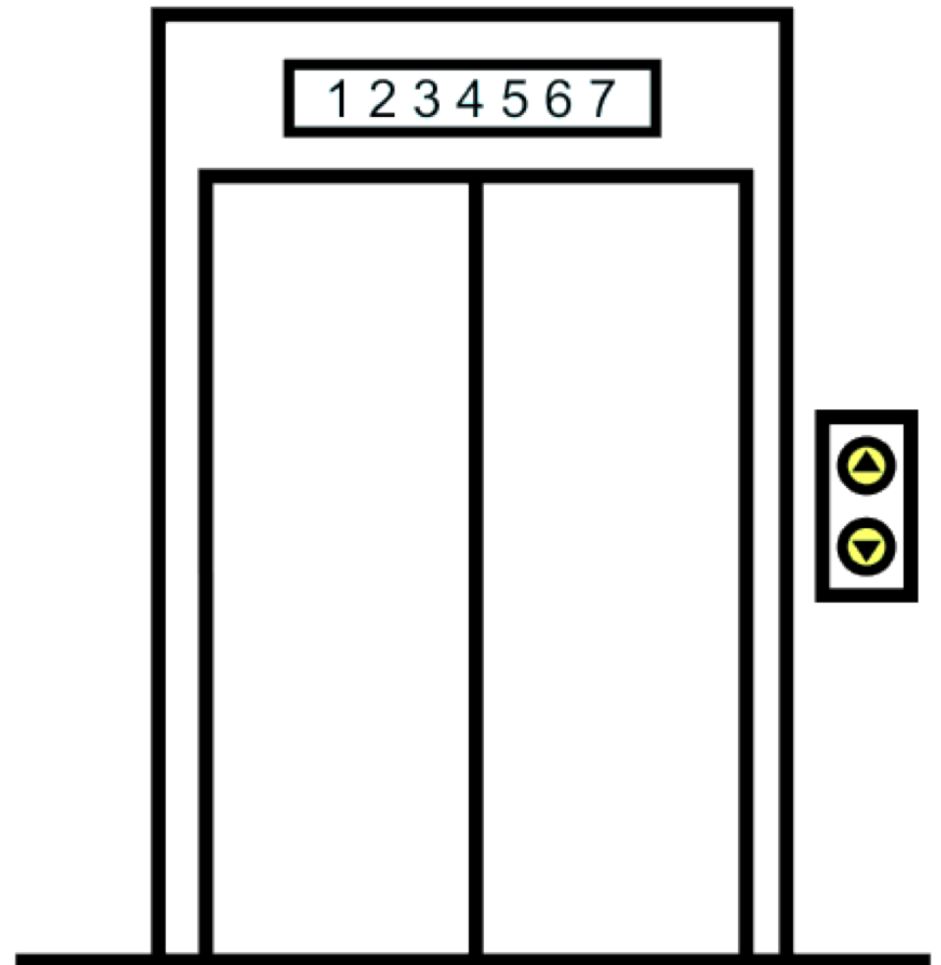
UN DIUMENGE UN NEN VA VEURE UN CAMÍ DE XOCOLATA. EL NEN VA ANAR CAP AL CAMÍ O RIU DE XOCOLATA, ES VA ESTIRAR AL TERRA I VA MENJAR MOLTA XOCOLATA I, ÉS CLAR, LI VA FER MAL LA PANXA. TEMPS DESPRÉS VAN PASSAR UNS BOMBERS I VAN VEURE UN NEN AMB LA PANXA PLENA QUE QUEIÀ DINS DEL CAMÍ, VAN LLENÇAR-LI UNA CORDA I EL VAN TREURE DEL CAMÍ DE XOCOLATA. AQUELL NEN NO VA MENJAR NI TASTAR MAI MÉS LA XOCOLATA.

Una persona surt de casa i es va trobar un camí de xocolata. Es deia Luquia, va seguir el camí i va entrar a una botiga i va baixar, per unes escales i es va caure i va dir "Kagtyena", es va fer un nyanyo, i va seguir el camí de xocolata. Va descobrir que el camí no tenia fi i va intentar menjar-se el camí i no va poder menjar-se'l...

I si troben algun camí de xocolata
no us el mengueu o us perdereu!

Ascensor per Les estrelles C-3

Hi havia una vegada una noia i un noi que es deien Lucia i Luca. Els agradaven molt les estrelles. Una nit van anar al bosc i van trobar una caseta. Es sentia música de dins la caseta! Llavors van entrar i van seguir la música fins a un ascensor. Van entrar dins l'ascensor i es van trobar unes sàbitxes ballarines. Les sàbitxes van concedir a la Lucia i al Luca el desig de poder veure les estrelles. L'ascensor es va engegar i van pujar, pujar i pujar fins arribar a unes estrelles. En arribar es van trobar uns porquets voladors, es van pujar damunt d'ells i van volar voltant les estrelles. Què boniques! Després van aterrar a la lluna i es van quedar a viure allà per sempre!

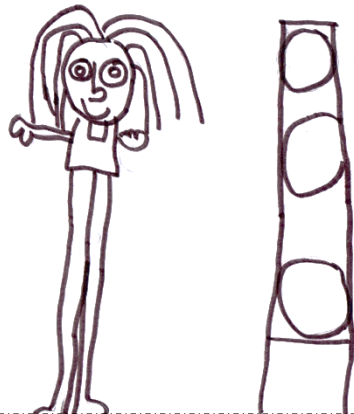
DIBUIXES LES ESTRELLES?

EL SEMÀFOR BLAU

HI HAVIA UNA VEGADA UN POBLE AMB DOS CARRERS. UN ES DEIA "CADA DE GOS" I, L'ALTRE, "TELÈFON DE XOCOLATA". A UN DELS CARRERS HI HAVIA UNA COSA QUE NINGÚ PODIA TENIR... UN SEMÀFOR BLAU! ERA BLAU PERQUÈ VA BEURE AIGUA DEL MAR...

ERA TAN ESPECIAL PER LA GENT DEL POBLE AQUELL SEMÀFOR QUE TOTHOM LI FEIA CAS A L'HORA DE CREUAR EL CARRER.

I, DES D'ALESHORES, ELS SEMÀFORS D'AQUELL POBLE SÓN BLAUS.

C-1

El mag dels Estels

Hi havia una vegada un nen que volia ser mag i també volia tocar els estels. Va decidir que volia ser mag dels estels. Va anar a una botiga on tenien una poció per tocar els estels i ser un mag. Es va empassar la poció d'un glop i ja era un mag dels estels! Ràpidament es va posar la capa, va volar ben lluny i en arribar a l'espai se'n va emportar un estel a casa seva. Però l'estel no era feliç. Van passar uns dies i el Mag dels Estels amb la seva màgia va deixar anar l'estel, lliure per l'espai.

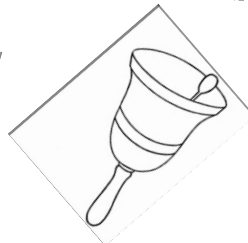
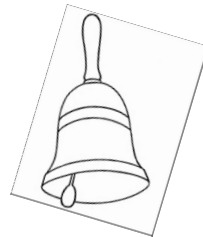
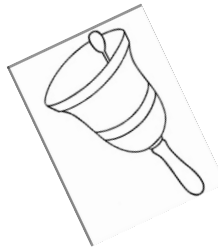
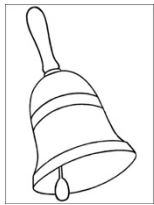
C-3

Hi havia una vegada un avi que havia anat a veure al seu nét. Quan gairebé ja estava arribant va començar a ploure... OLI! Les voreres van començar a moure's com si fossin onades del mar.

Passat una estona va parar la pluja però, tot i així, les voreres continuaven movent-se. L'avi va arribar en un tres i no res... i just entrava ell per la porta que tot va parar de moure's.

C-1

La guerra de les campanes

A-2

Hi havia una vegada dos rivals futbolístics, el blau i el vermell. Els dos volien les dues campanes d'or que era el premi del guanyador. El partit semblava una guerra, es van lesionar molts i les targetes grogues i vermelles omplien el camp. Finalment va guanyar el blau i els vermells es van posar tristos. Quan els blaus van recollir les campanes, les van fer tocar i els escuts i les samarretes dels dos equips es van barrejar. Així, tots van guanyar.

Hi havia una vegada
una àvia que estava malalta.

Volia ser famosa però no
tenia gaires opcions per

ser famosa. Va decidir no
ser famosa. Va tenir una
idea per no avorrir-se:

Comptarels esternuts. Li van
sortir 1008.2700,2845.1002072002

i 1994 nets. Un noi va passar
per allà i la va veure
comptant els esternuts. Va
anar al poble i ho va expli-
car a la gent. I va ser famosa.

EL PAÍS SENSE PUNTA

HI HAVIA UNA VEGADA UN PAÍS
QUE ES DEIA EL PAÍS SENSE
PUNTA. ES DEIA AIXÍ PERQUÈ UN
DIA VA ARRIBAR UN GEGANT
AMB LA IDEA DE DESTRUIR LA
PUNTA DEL PAÍS I TOTES LES DEL
MÓN, MENYS LA SEVA.

LA SEVA LA VA REGALAR AL SEU
AVI, PERQUÈ L'ESTIMAVA MOLT.

B3

QUIN TÍTOL LI POSARIES A AQUESTA HISTÒRIA?

Hi havia una vegada una nena que es deia Rosa de Lima. Li agradaven molt les roses vermelles i blanques i, un diumenge al matí, va anar al cinema a veure una pel·lícula de roses. A la pel·lícula sortia una rosa carnívora, li va fer por i es va tapar el cap amb la seva jaqueta, que era vermella i blanca. Quan va acabar la pel·lícula se'n va anar a casa a menjar sopa de peix i un donut de postres.

I, per acabar el matí, va fer la migdiada a la seva llitera que, també, tenia roses blanques i vermelles.

EL SEMÀFOR BLAU

Hi havia una vegada un semàfor blau. Cada dia passa per allí un senyor que no li feia cas al semàfor perquè era blau i el color blau no li agradava perquè un dia quan era petit i jugava amb els seus amics portava un banyador blau quan es enfonsar a l'aigua. Un dia el senyor, tot cansat de la situació, va decidir pintar el semàfor de color taronja. El color taronja li agradava molt perquè era com un pastís de pastanaga.

C2

ELS CABELLS DEL GEGANT

HI HAVIA UNA VEGADA UN GEGANT QUE ERA CALB I UN BON DIA LI VAN SORTIR UNS CABELLS VERDS.

VIVIA EN UN BAR ON HI HAVIA EL SUCS DE 8 GALLINES. EL GEGANT VA BEURE 8 COPES DE SUC. LI VA COMENÇAR A FER MOLT DE MAL LA PANXA I VA ANAR AL LAVABO. AL LAVABO VIA UN GRAN MIRALL I EL GEGANT VA VEURE QUE TENIA EL CABELL I..... VERD. EL MAL DE PANXA SE LI VA PASSAR DE L'EMOCIÓ.

CONTE CONTAT, AQUEST CONTE JA S'HA ACABAT

C2

EL CAMÍ DE XOCOLATA

Hi havia una vegada una nena que es deia Tomiaquet Blau i un nen que es deia Patates fregides.

Un dia van agafar un camí de xocolata amb llet, aleshores davant seu hi havia una cascada... de xocolata !!

A dalt de la cascada hi havia una llumina d'oreo.

Van trigar 1 setmana en menjar-se la llumina d'oreo.

Després van baixar nedant per la cascada de xocolata.

Quan van tornar a casa es van dutxar però resulta que no sortia aigua, sortia xocolata blanca !!!

c2

EL MAG DELS ESTELS

Hi havia una vegada un mag que tenia les seves germanes, les estrelles. Un dia, una estrella fugaç no es volia separar del mag. Aleshores les germanes i el mag van fer un pla: li van fer un mapa perquè pogués tornar a casa.

C-2

Sabies fer un mapa que indiqués el camí de casa teva a l'escola?

els cabells del gegant

Hi havia una vegada tres aventurers que es van trobar una muntanya. El que no sabien aquells aventurers era que la muntanya era un gegant i el seus cabell verd semblava herba i lianes.

Uns van dir que era un gegant i els altres van dir: noooooo !!! tots a la vegada. Aleshores van baixar i li van tocar el nas i el gegant va esternudar i els aventurers van caure al terra. Els aventurers van posar-se a córrer i el gegant va sortir corrents darrera seu perquè li tallessin els cabells.

Li van tallar els cabells amb unes estisores d'inaugurar monuments i van ser amics i perruquers!

La guerra de les campanes

Hi havia una vegada un campanar que es barallava amb un altre campanar veí: que jo tinc més campanes....que les meves són més agudes....que no sé què.....

Les campanes volaven d'un campanar a l'altre i la gent corria perquè no els caigués una campana al cap.

Va venir el rei per manar que els campanars paressin, però els campanars no van fer cas i allí segueixen campana amunt, campana avall...

LA PASSEJADA D'UN DISTRET

HI HAVIA UNA VEGADA UNA NENA I UN NEN QUE ESTAVEN DISTRETS, I ESTAVEN TAN I TAN DISTRETS QUE NO ES VAN ADONAR QUE ENTRAVEN A UNA COVA. I QUAN ES VAN ADONAR QUE ESTAVEN AL MIG DE LA COVA ES VAN TROBAR MOLTES SERPS QUE ELS PERSEGUIEN. VAN MOSSEGAR AL NEN I ES VA ENVERINAR. SE LI VA POSAR LA CAMA DE COLOR LILA I ES VA DESMAIAR. SE'L VAN MENJAR DE BROMA I VA MORIR DURANT 24 HORES. ES VA DESPERTAR PERQUÈ LA NENA LI VA DONAR UNA POCIÓ MÀGICA VERDA I VAN VIURE FELIÇOS PER SEMPRE.

Tocar el nas al rei

A-2

Fa molts i molts anys... vivia un rei a un palau blau. A aquella ciutat vivien dues germanes molt curioses que es deien Abril i Amèlia. A les dues els agradava molt llegir. Un dia van anar a la biblioteca i van descobrir un conte que parlava sobre la llegenda del rei: si toques el seu nas, pujaves al tron reial per sempre. El van llegir i es van preparar per tocar el nas del rei. Un dia es van escapar de casa i dels soldats del rei, van entrar al castell i es van escapar fins al tron on estava el rei mig adormit. Van tocar-li el nas i es va enfadar. El rei va ordenar que les agafessin però elles es van escapar. A l'endemà l'Abril i l'Amèlia van portar davant del rei la llegenda. En llegir-la, el rei acceptà el seu destí i marxà ben lluny. L'Amèlia i l'Abril van pujar al tron i el rei va morir de desesperació.

Tocar el nas al rei C-3

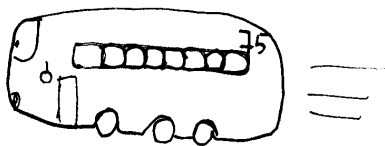
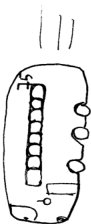
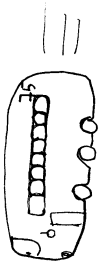
Hi havia una vegada... un poble molt tranquil fins que va arribar un rei que tenia el nas perfecte. Tothom volia saber com de gran era el seu nas. Es va fer de nit i mentre el rei estava sopant un men es va disfressar de lleó. Al cap d'una estona el rei se'n va anar al llit i el men lleó va entrar a la seva habitació, va tocar-li el nas, el va agafar però després el va deixar damunt la taula de nit. Quan es va despertar el rei es va tocar el nas i s'assabentà que no tenia nas! Va alçar la veu i va veure el nas corrents.
- Si us plau, no t'em vagis! - va dir el rei.
El nas va tornar al seu cos i des d'aquell dia es celebra cada any la gira de tocar el nas al rei.

L'AUTOBÚS NÚMERO

a-2

75

Hi havia un autobús, el número 75 que transportava més de 50 persones al dia. Però més de 50 eren poques. Així que l'autobús va demanar una rampa a la segona porta, també va demanar que decoressin la part de fora, posesin seients nous i que el netegessin per dins i per fora. El servei de neteja i l'empresa de l'autobús van complir amb tot el que havia demanat. Des d'aleshores va pujar molta més gent i l'autobús número 75 va ser el més feliç de tota la línia.

SI HI HA 4 AUTOBUSOS I A CADA UN D'ELLS TÉ UN AFORAMENT DE 75 PERSONES...

A QUANTES PERSONES PODEN TRANSPORTAR AQUESTS 4 AUTOCARS JUNTS?

TOCAR EL NAS AL REI a-2

Hi havia una vegada un rei que només li interessaven els diners

Pero aquest rei odiava dues coses: que li toguessin els nasos i que se li apropiessin els nens i les nenes.

Un dia tots els infants del poble es van reunir a un pou maduixer, van pensar una malifeta pel rei, que era tocar-li els nasos.

Com el rei sabia que els nens eren tant "punyeteros" es va tapar el nas amb un peix.

Quan els nens van arribar per fer la seva malifeta el rei els hi va dir: no em podeu tocar el nas perquè porto un peix.

Els nens li van dir que hi ha diferents maneres per tocar els nasos i li van tocar els nasos ben tocats. Aquell rei tan dolent no va tornar en un trillunissim d'anys. I van ser feliços i van menjar uns galets de gall.

LA VELLETA QUE

COMPTAVA ELS

ESTERNUTS

HI HAVIA UNA VEGADA UN NEN QUE VIVIA AMB LA SEVA ÀVIA, UNA VELLETA QUE SABIA MOLTES COSES DEL COS. L'ÀVIA VA ANAR A UN CASAL D'AVIS I PORTAVA UN XAROP QUE FEIA QUE LA GENT ESTERNUDESSIN. UN DIA, AL CASAL, LA VELLETA VA AGAFAR EL XAROP, VA PUJAR A L'ESCENARI I VA DIR:

- SI BEVEU AQUEST XAROP US POSAREU BÉ!

ELS AVIS, BOCABADATS, VAN BEURE EL "CORONAESTERNUTS" I AIXÒ VA FER QUE TOTS COMENCESSIN A ESTERNUDAR.

LA VELLETA VA VOLER COMPTAR ELS ESTERNUTS... EN TOTAL VAN HAVER-HO "CORNAMIL MILIONS D'ESTERNUTS".

La passejada d'un distret

Hi havia una vegada una nena que es deia Distreta. Un dia es va llevar amb mala cara i es va anar a fer l'esmorzar.

Es va preparar una xocolata i *pancakes*. Després d'esmorzar se'n va anar a l'escola a fer matemàtiques amb la seva professora que es deia Superllestia.

Després de l'escola, la Distreta, va anar amb les seves amigues a fer una passejada, es xocar amb un fanal i les seves amigues Desendreçada, Desordenada i Desastre van riure molt. Al final van acabar la tarda a casa de la Distreta menjant xocolata.

C-1

RECEPTA

INGREDIENTS

- 200 gr de farina (de blat, de civada...)
- 200ml de llet (també pots fer servir beguda vegetal)
- una cullerada de sucre (millor si és morè i també pots fer servir mel)
- un sobre de llevat
- dos ous

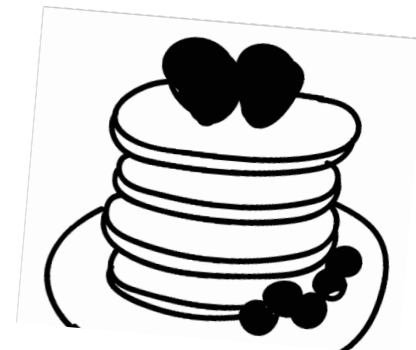
PREPARACIÓ

Pesar tots els ingredients, barrejar-los i batre'ls bé amb varetes o batedora. Podeu guardar la barreja d'un dia per l'altre.

En una paella plana, poseu una mica d'oli (o mantega o oli de coco) i una cullerada grossa de la massa que heu preparat (més o menys depenent de com vulgueu el pancake de gran). Quan comenci a fer bombolles, ho gireu. I així amb totes.

Les podeu acompanyar amb xarop d'auró, mermelada, fruita o xocolata. O també les podeu fer salades amb pernil o formatge.

I a gaudir-les en família!

Els cabells del gegant

Hi havia un gegant que tenia els cabells de punta i eren llargs i gruixuts. Quan li creixien pesaven tant que es cansava i li molestaven molt. Els cabells tapaven tot el cos del gegant i els seus pares van decidir rapar-lo. Mai, mai més li van créixer els cabells i el gegant es va entristir per sempre. Però amb els cabells sobrers van poder fer tot el que van voler: farcit pels seients dels cotxes, jerseis i moltes peces de roba més.

a-2

C-3 El diumenge al matí

Hola, em dic Peter, la meua companya es diu Mariona i els meus companys es diuen Biel i Marc. La setmana passada, al llevar-nos el diumenge al matí, vam descobrir que teníem poders.

Els nostres poders eren: volar, saltar molt alt, ser invisibles i tele-transportar-nos ràpidament. Des d'aleshores lluitem contra els dolents i ajudem a la gent que ho necessita gràcies als nostres poders. Quin diumenge més especial!

Autors i autores per grups

<p style="text-align: center;">A1</p> <p style="text-align: center;">JUAN, LAIA M ÍTALO, LAURA, URIEL FERAN, ARLET, ANNA, JAN, NIL B, MIRANDA, MIQUEL, ARNAU, JOAN E, ROC, KELIAN, MAX</p>	<p style="text-align: center;">A2</p> <p style="text-align: center;">HÉCTOR, JAN JOAN, FÀRIMA, GUIM MARTIM, KHADIJA, ABRIL AMÈLIA, GUIM, ABRIL, MARTÍ P, LUCA ALEJANDRO, GIA, JAN F</p>	<p style="text-align: center;">A3</p> <p style="text-align: center;">CLAUDIA, LEO, IZARBE JAVIER, ELISABETH, GERARD ERIC, NEREA, BRITTANY NILAI, CELESTE ALEJANDRA, NAIA, EDI ELOI, SARA, ALEX</p>
<p style="text-align: center;">B1</p> <p style="text-align: center;">JANA, ERIC, MARTA MARIO, HELENA, BETSY JAN, ALBA, MAR Q IKER, NIL M, JÚLIA MARTÍ J, AITOR ARES, SOUMAYA, MARC L</p>	<p style="text-align: center;">B2</p> <p style="text-align: center;">ARNAU, OLAU, CARLOTA, JEREMY, CLARA IVAN, NAOMI, MAR M MARCEL, LEO, DANIELA, ERIC, MARIO, ELY, BRIAN ALEJANDRO G, MARC J, ERIK P</p>	<p style="text-align: center;">B3</p> <p style="text-align: center;">AMAYA, LAIA J, ÓSCAR, DANI, IRENE G GUIFRÉ, RODRIGO, ELISA YAMEN, ALEJANDRO, ALBA IVAN, ANDY JÚLIA, DANIEL, ALAN</p>
<p style="text-align: center;">C1</p> <p style="text-align: center;">GERARD, JESSIE, ENZO YANDEL, IRENE C, AINA MARTÍN, LAURA M, JACOB IRENE, PAU BIEL, CESC, MARC PAU, MARC G, POL</p>	<p style="text-align: center;">C2</p> <p style="text-align: center;">ELIANA, BIEL, RAUL, LEIZ, JUDITH, EMMA ONA, ELIAS, LEO ANDREU, MIREIA, MARIA, MAR, HAFSSA, MIRANDA, LEO, BRUNO</p>	<p style="text-align: center;">C3</p> <p style="text-align: center;">IURI, CADELA, NOELIA LUNA, JÚLIA, LLUC LAURA R, IAM, VICKY PETER, BIEL, FATOU CHANEL, ERIC S, JOAN I CANDELA, GABRIEL</p>

A large, abstract watercolor splash in shades of red, orange, and yellow, centered on a white background. The splash has irregular, feathered edges and is surrounded by smaller, scattered watercolor droplets and speckles in the same color palette.

*L'equip del cicle
dels Mitjans volem
deixar-vos una felicitat...*

Diada
de
Sant
Jordi

23 d'abril del 2020

